

Nửa Đêm

Nửa đêm tôi thức giấc ra xem trời mưa không...
Thấy tối đen một vùng, nhiều sao trời lấp lánh...

Nửa đêm tôi nghe lạnh, biết là đang đầu năm, mùa Đông vừa ghé chân...chắc mùa Đông còn ở?

Tôi vẫn còn...rất nhỏ...bởi còn nhớ thời gian! Tôi muốn đi nhặt tàn những ngôi sao vừa rụng...

Những ngôi sao hay bóng? Những cái bóng của đêm! Tôi hỏi ai? Hỏi em? Thèm nghe mưa biết mấy!

Em là ngọn lửa cháy mười bảy tuổi tình yêu...Em là cơn mưa chiều ngày xưa như nước mắt...

*

Cái gì còn đã mất! Tôi biết mình đang đâu.

Tôi vuốt nhẹ mái đầu thương cái màu bóng tối. Tại sao tôi không thổi cái bóng tối đó đi?

Tôi nghe hai vai tê...tưởng bông em trong mộng vượt con sông nhiều sóng, mình qua bờ bên kia.

Bao người đi trong khuya? Bao người về...quê cũ?

Đêm không mưa, trăng ngủ, còn chỉ những vì sao. Lát nữa nghe rào rào tiếng của sao trời rớt...

Tôi gọi em, giá buốt. Tôi ôm em, mùa Đông!

Trần Văn Lệ